

frc REVISTA DE DEBAT POLÍTIC
Publicació de la Fundació Rafael Campalans

Número 24 – Tardor 2010

DIRECTOR
Oriol Bartomeus

CONSELL DE DIRECCIÓ
Albert Aixalà
Meritxell Batet
Víctor Francos
Rocío Martínez-Sampere
Carles Rivera
Joan Rodríguez

EDITOR
Rafael Pascuet

COORDINACIÓ EDITORIAL
Cristina González i Buil

COL·LABORADORS D'AQUEST NÚMERO
Albert Aixalà, Laia Bonet,
Carlos Gómez,
Cristina González i Buil,
Antoni Gutiérrez-Rubí, Pep Martí,
Núria Parlon, Pep Prieto,
Carles Rivera

IL·LUSTRACIONS
Martí Pellicer

FOTOGRAFIA
Pau Fabregat

DISSENY I MAQUETACIÓ
Art&Graf

IMPRESSIÓ
Gráficas Campás, S.A.

DL: B-38583-2000
ISSN: 84-1576-8171

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresos la reprografia i el tractament informàtic, resta rigorosament prohibida sense l'autorització expressa dels titulars del *copyright*, i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

© d'aquesta edició:
Fundació Rafael Campalans
Trafalgar 12 entresòl, 1a
08010 Barcelona
Tel: 93 319 54 12
Fax: 93 319 98 44
fundacio@fcampalans.cat

La proposta socialista per Catalunya

Ja fa un cert temps que es vol imposar una tesi segons la qual política i govern són dues àrees d'actuació separades. Per política, segons aquesta escola de pensament, s'entendria la brega entre els partits, les disputes parlamentàries, les discussions, les campanyes i tot el que fan els polítics quan no governen. El govern seria un món voluntàriament a part de la disputa partidista. Els bons governants serien, segons aquesta tesi, els que gestionarien millor els assumptes públics, i això seria possible sempre i quan s'allunyessin el màxim de "la política".

Aquesta ha estat una idea que, de mica en mica, ha anat calant en l'inconscient col·lectiu, i és en alguna mesura culpable de l'estranyament de la política per part dels ciutadans. Els defensors d'aquesta tesi poques vegades ho expressen obertament, però en el discurs hi ha subjacents dues idees fonamentals. La primera és que la política no s'entén com un servei a la societat, sinó tot el contrari. La política o bé seria un fre, una nosa, que impedeix que la societat es desenvolupi, o bé un espai totalment independent del devenir social, un món autoreferencial, tancat en sí mateix, amb les seves pròpies normes, com un club privat al qual no tothom hi pot accedir. En qualsevol cas, sigui una noció o l'altra, la política, segons aquest pensament, és quelcom prescindible, que no té efecte real sobre la ciutadania.

La segona idea subjacent a aquesta escola de pensament és que només existeix una bona manera de governar. Per governar l'únic que s'hauria de fer és seguir un full de ruta prèviament establert. El governant és un gestor, que ha de guiar-se pel manual de la bona gestió, que és aquella que marquen els cànons de les escoles de negocis. Evidentment, a aquest full de ruta no se li suposa intencionalitat ideològica, com si la gestió fos neutra, com si les decisions poguessin prendre's de manera "científica" segons uns paràmetres immutables. Coherentment, al bon governant no se li suposen vel·leïtats ideològiques; és més, als mals governants se'ls acostuma a acusar de ser massa "polítics". De fet, segons aquesta tradició, qui porta el govern ha de fer-ho de manera "asèptica", limitant-se a una bona gestió dels assumptes, com si fos un èmul del jutge en la lògica de Montesquieu, que és solament "la boca que pronuncia les paraules de la Llei".

Qualsevol podria detectar, segons aquesta doctrina, qui són els bons i els mals governants, seguint simplement les informacions publicades, les opinions i els arguments que s'utilitzen per corroborar-les. El tipus ideal que es defineix és el del governant-empresari, valorat solament per l'èxit estrictament econòmic de la seva actuació. La política queda a banda, i s'ha de mantenir com més lluny de la gestió millor, com un element més del gran circ, com poden ser les telenovel·les o els "realities".

Front a aquesta visió, n'hi ha una altra, que s'obre pas amb dificultat, lentament, de manera potser imperceptible però constant, en un moviment gairebé subterrani, com una revolució silenciosa. És la que defensa el retorn de la política com a servei a la societat, basada en idees. És un corrent que es comença a percebre en diferents espais. És un moviment que empeny en un moment de fortíssima ambivalència. D'una banda, l'imperi del pensament únic, d'aquest paradigma de la gestió "asèptica"

com a única via de governar, deixa poc espai a aquest retorn de la política en acció, amb voluntat transformadora. Però de l'altra, la conjuntura de crisi econòmica fa absolutament necessària l'emergència d'un pensament així, ja que ha estat precisament la fallida de la política entesa simplement com a gestió la que, en part, ens ha portat on som.

El darrer número de *frc REVISTA DE DEBAT POLÍTIC* feia un balanç de l'obra de set anys de governs d'esquerres. Aquest número dedica el seu cos central a l'anàlisi de les propostes socialistes per a Catalunya. Tant l'un com l'altre beuen de la mateixa idea: no hi ha una única manera de governar, no és cert que existeixi una "bona" manera de governar i que aquesta sigui l'única, indiscutible, neutra i "científica". Darrere de cada decisió, de cada política, hi ha un projecte global i, més al fons, uns valors profunds, una idea de país i de societat. I el que pretenem els socialistes en aquestes eleccions del 28 de novembre és explicar el que volem fer i el perquè ho volem fer, perquè estem convençuts que els nostres valors són els de la majoria de ciutadanes i ciutadans d'aquest país.

Catalunya es troba davant d'un repte immens i afortunadament està preparada per afrontar-lo, tot i que no és segur que se'n surti. Som en una cruïlla, doncs, i hem de decidir quin camí prenem. La crisi econòmica marcarà profundament aquest període, però no hi ha una sola manera de sortir-nos-en. La proposta socialista parteix de l'assumpció que només és possible sortir de la crisi junts. Altres postulen sortides individuals o parcials, suposant que la resta s'acabarà enganxant per inèrcia. Això vol dir condemnar a sectors de la nostra societat a anar a remolc durant anys i anys. Això vol dir estirar el teixit social, el que comportarà tensions, que aquests que defensen les sortides parcials menystenen (al capdavant, no és la "seva" gent la que quedarà despenjada).

Hi ha una altra cruïlla que cal superar. De la crisi en podem sortir realment o només fer veure que ens en sortim. Quan una paret té una escletxa es pot intentar arreglar-la o simplement pintar-hi al damunt i fer veure que l'escletxa ja no existeix. Catalunya requereix reformes estructurals, un nou model productiu, que ens faci competir amb les economies més avançades i no avançar a base de *dumping* social, competint amb territoris especialitzats en la producció més bàsica. És un esforç col·lectiu, del

que en sortirem vencedors tots, com a societat. És un repte que cal afrontar, sense divagacions, sense amagar el cap sota l'ala o buscant fugides d'estudi, com semblen proposar alguns, més amants de distreure el personal (concert econòmic, referèndums) que d'enfrontar amb contundència la realitat.

Aquests són els dos grans eixos de la proposta socialista: realisme i unitat. Optimisme i voluntat compartida d'enfrontar els reptes no ja de futur, sinó de present.

Realisme i unitat són els dos grans eixos de la proposta socialista. Optimisme i voluntat compartida d'enfrontar els reptes no ja de futur, sinó de present. Els socialistes no entenem la cohesió social com una concessió, sinó com el fonament més sòlid d'un país pròsper i competitiu. D'aquí que considerem que només ens en sortirem si ens en sortim junts

Aquestes són les idees-força que nodreixen les polítiques que vol emprendre el Partit dels Socialistes des del govern de la Generalitat. Perquè no hi ha una única manera de governar. Perquè la política social no es concep com un pedaç o com una acció simplement assistencial, sinó com una peça clau del desenvolupament econòmic i social. Els socialistes no entenem la cohesió social com una concessió, sinó com el fonament més sòlid d'un país pròs-

per i competitiu. D'aquí que considerem que només ens en sortirem si ens en sortim junts.

En aquest número hi trobareu una explicació global del programa electoral socialista per a les eleccions al Parlament, a càrrec del coordinador del programa, Pep Martí. També col·labora Carles Rivera, aportant les línies inspiradores del Programa Marc, en el que s'inscriuen les propostes socialistes. Per la seva part, Núria Parlon escriu sobre les polítiques socials i de ciutadania, mentre que Laia Bonet traça el perfil d'un element clau en l'esdevenidor col·lectiu del nostre país, com és l'Estatut de 2006, que ha de servir de marc per al desenvolupament de les polítiques socialistes. Com a complement, l'entrevista a Miquel Iceta, viceprimer secretari del PSC, aporta una diagnosi del moment present i apunta algunes de les claus per entendre l'oferta socialista.

Catalunya està avui dia més preparada que abans per enfrontar els reptes. I ho està per la tasca dels governs d'esquerra i catalanistes que en aquests set primers anys han treballat per aconseguir els instruments necessaris (l'Estatut, el finançament). Ara toca posar aquests instruments al servei del país, posar-los a treballar a ple rendiment per assolir el nostre objectiu: una societat més justa, que és la condició imprescindible per fer una Catalunya més forta.■

CONSELL DE DIRECCIÓ